

Prelato laiškas (2015 m. lapkritis)

Krikščioniškas žvilgsnis į mirtį yra geriausias priešnuodis suprantamam nerimui, kurį gali kelti šis nepažintas ir vis dėlto neišvengiamas žingsnis.

2015-11-01

Mylimiausieji, tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Didelį džiaugsmą man suteikė vakar Šv. Eugenijaus bazilikoje išventinti į diakonus būrelį jūsų brolių. Atsidavę apaštališkajai Prelatūros – mistinio

Kristaus kūno gyvosios dalies – veiklai, šie mano sūnūs iš visos širdies tarnaus Bažnyčiai. O jai labai reikia tokių šventųjų tarnautojų, kurie stengiasi būti šventi, išsilavinę, džiugūs ir paslankūs dvasiniame gyvenime, – tokių troško šv. Chosemarija. Atkakliai melskime Dievo, kad pasaulyje niekada nebūtų stokojama šios dovanos – šventų seminaristų ir kunigų vyskupijose.

Šio mėnesio pradžia mums primena guodžiančią šventųjų bendrystės tiesą. Šiandien ypač prisimename tuos tikinčiuosius, kurie jau gėrisi Švenčiausiąja Trejybe Danguje, o rytoj savo maldas skirsime už tuos išskeliavusius tikinčiuosius, kurie dar apvalomi Skaistykloje, – turime palaikyti su jais stiprią draugystę.

Prisimenu, su koku pamaldumu nugyvendavo šią dieną mūsų Tėvas. Jis iš širdies troško, kad šventos sielos, taip pat ir dėl Bažnyčios

užtarimo, gautų visišką laikinosios bausmės už nuodėmes atleidimą ir galėtų pasiekti palaimingąjį Dievo regėjimą. Jis taip stipriai troško šio gailestingumo ir meilės pasireiškimo, kad nurodė, jog *Opus Dei* būtų dažnai švenčiamos Mišios, priimama Šventoji Komunija ir kalbamas rožinis už amžinąjį atilsį jo dukteris ir sūnus, mūsų tėvus ir brolius bei seseris, mirusius bendradarbius ir visus palikusius šį pasaulį.

Negailėkime šių užtariamųjų maldų ir savo ruožtu pridėkime prie jų tai, kas, mūsų nuomone, yra tinkama. Pirmiausia aukokime savo darbą, atliktą taip tobulai, kaip tik įmanu, su džiugia maldos ir atgailos dvasia.

Šv. Pauliaus patarimas irgi čia labai dera: *cotídie mórrior*^[1] – kasdien aš mirštu nuodėmei, idant būčiau prikeltas su Kristumi Jėzumi. Šv. Chosemarija, laikydamasis apaštalo patarimo, mus pakvietė dažnai mąstyti apie mūsų žemiškojo

gyvenimo pabaigą, stengiantis kaip galima geriau pasirengti susitikti su Dievu. Mirtis yra kiekvieną, be išimties, paveikianti tikrovė.

Daugelis jos bijo ir daro viską, kad tik užmirštų ją. Taip neturėtų elgtis krikščionys, gyvenantys tikėjimu.

„Kai ką“ mirtis stingdo ir užklumpa. Mus mirtis – o tai Gyvenimas – drąsina ir skatina. Jiems tatai pabaiga, o mums pradžia.[2]

Vis dėlto šis perėjimas kartais būna itin jaudinantis, ypač kai jis užklumpa netikėtai arba kai palyti dar jaunus žmones, kuriems visas gyvenimas plyti prieš akis. Šventasis Tėvas sako, kad tokiais atvejais daugeliui žmonių *mirtis yra tarsi šeimos gyvenime atsivėrusi juodoji skylė, kurios negalime niekaip paaiškinti*[3].

Tačiau niekada neturėtume pamiršti, kad – Šventasis Raštas mums taip

sako – *Dievas mirties nepadarē ir nesidžiaugia gyvuju žūtimi*[4].

Žmogus buvo sukurtas mirtingos prigimties, bet Dievo išminties ir visagalybės jam buvo skirta nemirti, jei mūsų pirmieji tėvai būtų mylėję ir ištikimai klausę Dievo priesakų. Jie leidosi gundytojo apgaunami, o to padarinys akivaizdus: *kaip per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį, o per nuodėmę mirtis, taip mirtis prasiskverbė į visus žmones, nes visi nusidėjo*[5].

Mūsų Tėvas, pateikęs daugybę naudingų ir guodžiančių apmąstymų šia tema, viename iš daugelio rašė: ***Mirtis neišvengiamai ateis. Todėl tikra tuštybė būtų sutelkti dėmesį į būti šiame gyvenime! Žiūrėk, kiek moterų ir vyrų kenčia. Vieniems skaudu išeiti todėl, kad jis baigiasi; kitiems nuobodu išbūti todėl, kad jis tęsiasi... Kiekvienu atveju klaidinga ir neprasminga***

***mūsų žingsnius žemėje laikyti
savitiksliu.***

***Reikia ištrūkti iš šios logikos ir
perimti kitą, amžinąją logiką.
Būtina visiškai pasikeisti,
ištuštinti save – atsikratyti
egocentriškų laikinųjų paskatų ir
atgimti amžinajame Kristuje.***[6]

Tik su tikėjimu žvelgdami į nukryžiuotąjį Jėzų Kristų, imame nutuokti, kokia yra šio slėpinio, sklaidino veikiau paguodos, nei liūdesio, prasmė. *Katalikų Bažnyčios katekizme* mokoma: „Kristaus dėka krikščioniška mirtis turi teigiamą prasmę. „Man gyvenimas – tai Kristus, o mirtis – tik laimėjimas“ (*Fil* 1, 21). „Štai tikras žodis: jei mes su juo numirėme, su juo ir gyvensime“ (*2 Tim* 2, 11). Esminė krikščioniškos mirties naujovė yra tai, kad per Krikštą krikščionis jau yra sakramentiniu būdu „miręs su Kristumi“, idant pradėtų naują

gyvenimą; ir jei mes mirštame Kristaus malonėje, fizinė mirtis užbaigia tą „mirimą su Kristumi“ ir galutinai mus įtraukia į Kristų Jo Atpirkimo aktu“.[7] Vieno mūsų brolio motinos atsakymas, ištartas su tikėjimu bemirštant, tegu ir nevisiškai teisingas, bet turi tiesos grūdą: „Kaipgi Viešpats atsisakys priimti mane, jei aš metai iš metų kasdien Jį priimdavau Komunijoje?“

Tikėjimo, suvienyto su viltimi ir meile, tikrumas gali išsklaidyti liūdesį ir baimę, dažnai sudarkančius paskutinius žemiškojo gyvenimo žingsnius. Negana to, kaip nepaprastai aiškiai matome šventiesiems iškeliaujant iš šios žemės, – tikint mirtį įmanu pasitikti ramiai, nes mūsų susitikimas su Dievu arti. ***Nebijok mirties. Priimk ją jau dabar, didžiadvasiškai..., kada Dievas panorės..., kaip Dievas panorės..., kur Dievas panorės. Neabejok: ji ateis tokiu***

metu, tokioje vietoje ir taip, kaip bus tinkamiausia..., siunčiama Dievo, tavo Tėvo. Sveika atvykusi, mūsų sese mirtie! [8]

Šie apmąstymai yra tradiciškai būdingi krikščioniškajam mokymui ir elgsenai. Jie nėra negatyvūs, jais nesistengiama skatinti neprotingų baimių, veikiau ugdoma šventa sūniška baimė, kupina pasitikėjimo Dievu. Jie atspindi ir antgamtinį, ir žmogiškąjį realizmą, be to, atskleidžia, kad tikėjimu grindžiama krikščioniškoji išmintis sielai suteikia ramybę ir pasitikėjimą.

Mūsų Tėvas mus mokė daryti praktines išvadas iš šio momento ir, apskritai, paskutiniųjų dalykų apmąstymo. ***Taigi nemąstykite apie šiuos dalykus atsainiai***, – viena proga jis pamokslavo būreliui savo jaunų sūnų. – ***Trokštu, kad nė vienas iš jūsų nemirtų. Palik juos, Viešpatie, dar nepaimk jų! Jie dar***

***jauni, o Tu turi tiek nedaug čionai
įrankių! Viliuosi, kad Viešpats
išklausys mane... Bet ji gali ateiti
bet kurią akimirką.[9] Baigdamas
jis sakė: Kokia objektyvi tampa
sąžinė apmąstant mirtį! Koks
puikus tai vaistas nuo valios
maišto ir proto išdidumo
įsigalėjimo! Mėk jį ir
pasitikėdamas sakyk Viešpačiui:
kaip Tu nori, kada Tu nori, kur Tu
nori.[10]***

Aišku, kad dažnai būna sunku
priimti mirtį, kai ji ištinka tuos,
kuriuos mylime labiausiai: tėvus,
vaikus, sutuoktinius, brolius ir
seseris... Tačiau Dievo malonės
padedami Viešpaties prisikėlimo
šviesoje – o jis neapleidžia nė vieno,
kuriuos jam Tėvas pavedė, – galime,
pasak apaštalo Pauliaus, išrauti
mirties geluonį (1 Kor 15, 55). Mes
galime jai užkirsti kelią, kad ji
neužnuodytų gyvenimo, nenutrauktų
mūsų meilės ryšių, neįstumtų mūsų į

tamsiausią tuštumą. [11] Kas yra tikriau, kaip tai, kad Viešpats nori, jog būtume su Juo, idant dalyvautume šventajame Jo regėjime ir artume. Ar šią viltį kasdien puoselėjame? Ar karštai meldžiamės, kaip meldavosi mūsų Tėvas, šiais žodžiais: *vultum tuum, Dómine, requiram* [12] – Tavo veido, Viešpatie, aš ieškau?

Jeigu krikščioniškoji šeima giliai įsišaknijusi tikėjime, tos sielvarto lydimos valandos gali tapti (iš tikrųjų dažnai ir tampa) proga sustiprinti ryšius, vienijančius įvairius jos narius. *Šiame tikėjime galime paguosti vienas kitą, žinodami, kad Viešpats kartą visiems laikams nugalėjo mirtį. Mūsų mylimieji neprarasti nebūties tamsybėje: viltis laiduoja mums, kad jie yra geroje ir stiprioje Dievo rankose. Meilė yra stipresnė už mirtį. Taigi turime eiti tuo keliu ugdydami meilę, ją stiprindami, ir meilė apsaugos mus iki*

tos dienos, kai bus nušluostyta kiekviena ašara, kai „nebebus mirties, nebebus liūdesio nei aimanos, nei sielvarto“ (Apr 21, 4).[13]

Ši krikščioniškoji vizija yra tikras priešnuodis baimei, dažnai kamuojančiai tuos žmones, kurie suvokė žemiškojo gyvenimo trumpalaikiškumą. Drauge tikrai yra logiška, kaip jau minėjau, nuliūsti dėl mylimųjų mirties ir verkti jiems iškeliavus. Jėzus irgi verkė mirus Lozoriui, geriausiam Jo draugui, iki prikėlė jį iš mirusiųjų. Tačiau neturėtume persistengti, nes nuosekliam krikščioniui ***mirti reiškia eiti į vestuvių puotą***. Štai kaip šv. Chosemarija ją aprašė: ***Kai mums sakys: ecce spónsus venit, exíte óbviam ei(Mt 25, 6) – išeikite, nes jaunikis ateina, jis ateina ieškoti tavęs, – šaukimės mūsų Motinos užtarimo. Šventoji Marija, Dievo Motina, melsk už mus, nusidėjėlius, dabar...ir koks***

***laimingas būsi mirties valandą!
Kaip šypsosies mirties valandą!
Nebus nė lašo baimės, nes paims
ištiestos Marijos rankos.***[14]

Mūsų Tėvas, Dievui pasišaukus savo
artumon kurią nors jauną jo dukrą
ar kurį nors jauną sūnų, sūniškai
protestuodavo ir giliai
sielvartaudavo, nors veikiai
priimdavo Dievo, žinančio, kas
mums ištis yra geriausia, valią. *Fiat,
adimpleátur...* – jis meldavosi. –
***Teisingiausia ir mieliausia Dievo
Valia tebūnie, teisšipildo, tebūnie
garbinama ir amžinai aukštinama
labiau už viską! Amen. Amen.***[15]
Ir jam būdavo suteikiama ramybė.

Visi šie apmąstymai visada eina
išvien su suvokimu, kad Dievo
Visagalybė sugrąžins mus į
gyvenimą: *vita mutátur, non
tóllitur*[16]– gyvenimas tik pasikeičia,
bet nenutrūksta. Saugumas žinant,
kad esame arti Dievo, kad gausime

visą mūsų Motinos Bažnyčios tomis
galutinėmis valandomis teikiamą
pagalbą, mus skatins taip mąstyti:
***Viešpatie, tikiu, kad prisikelsiu;
tikiu, kad mano kūnas vėl
susivienys su siela, idant amžinai
viešpatautų su Tavimi: dėl
begalinių Tavo nuopelnų, dėl Tavo
Motinos užtarimo, dėl Tavo man
parodyto prielankumo.***[17]

Mano dukros ir sūnūs, stenkimės
perduoti šį džiaugsmą ir šį tikėjimo
tikrumą. Melskimės kasdien už tuos
žmones, kurie atiduoda savo sielą
Dievui, kad jie atsivertų tai didžiai
malonės apstybei, kurią Dievas savo
Švenčiausiosios Motinos užtarimu
teikia tomis valandomis. Ir
nepaliaukime meldę šventumo viso
pasaulio šeimoms, idant pastarojo
Sinodo išvados paakintų jas visiškai
ištikimai laikytis išganymo plano,
Dievo įrašyto į pačią santuokos ir
šeimos šerdį.

Norėčiau, kad jūs stabtelėtumėte
apmąstyti šventosios Bažnyčios
išmintį – ji sujungė Visų Šventųjų
iškilnę su kita diena, skirta paminėti
visiems iškeliavusiams tikintiesiems:
skonėkitės dangiškuoju džiaugsmu,
persmelkiančiu šio mėnesio liturgiją
ir visus metus.

Su meile jus laimina

jūsų Tėvas

+ Javier

Roma

2015 m. lapkričio 1 d.

P. S. Šiomis dienomis vyksiu į
Navaros universiteto ligoninę, man
bus atliekama chirurginė operacija.
Stipriai vienijuosi su kiekvienu ir
kiekviena iš jūsų, vildamasis, kad
palaikysite mane savo maldos
stiprybe.

[1] *1 Kor* 15, 31.

[2] Šv. Chosemarija. *Kelias*, Nr. 738.

[3] Popiežius Pranciškus. Kalba bendrojoje audiencijoje. 2015 m. birželio 17 d.

[4] *Išm* 1, 13.

[5] *Rom* 5, 12.

[6] Šv. Chosemarija. *Vaga*, Nr. 879.

[7] Katalikų Bažnyčios katekizmas, 1010.

[8] Šv. Chosemarija. *Kelias*, Nr. 739.

[9] Šv. Chosemarija. Meditacijos užrašai. 1948 m. gruodžio 13 d.

[10] Ten pat.

[11] Popiežius Pranciškus. Kalba bendrojoje audiencijoje. 2015 m. birželio 17 d.

[12] Plg. *Ps* 26 (27), 8.

[13] Popiežius Pranciškus. Kalba bendrojoje audiencijoje. 2015 m. birželio 17 d.

[14] Šv. Chosemarija. Neformalaus susitikimo užrašai. 1974 m. birželio 23 d.

[15] Šv. Chosemarija. *Kalvė*, Nr. 769.

[16] Romos Mišiolas. Pirmoji Mišių už mirusiųjų dėkojimo giesmė.

[17] Šv. Chosemarija. Meditacijos užrašai. 1948 m. gruodžio 13 d.

dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2015-m-lapkritis/ (2025-08-05)